

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/116/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010488
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3815010488.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci proti obžalovanému E. H. a spol. pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí dňa 23. mája 2018 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp.zn.3T/149/2015 zo dňa 29. júna 2017, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp.zn.3T/149/2015 zo dňa 29. júna 2017 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prievidza, sp.zn.3T/149/2015 zo dňa 06. septembra 2017, boli obžalovaní E. H. a A. I. podľa § 285 písm. f/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby, u obžalovaného E. H. skutok právne posúdený ako pokus zločinu úverového podvodu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a u obžalovaného A. I. ako pomoc k pokusu zločinu úverového podvodu podľa § 21 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., § 14 ods. 1 Tr. zák., § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ktorého sa dopustili na skutkovom základe, že

dňa 17.09.2014 v pobočke OTP banky v H. obvinený 2. A. I. požiadal o poskytnutie spotrebného úveru vo výške 40.000 eur pre obvineného 1. E. H., na čom sa vopred dohodli, pričom k žiadosti o úver predložil falošné podklady, a to pracovnú zmluvu, potvrdenie o príjme, výplatné pásky a výpisy z účtu, hoci vedel, že obvinený 1. E. H., ktorý žiadosť podpísal, je nezamestnaný, k uzatvoreniu zmluvy o spotrebnom úvere však nedošlo, pretože pri posudzovaní úverovej dokumentácie bolo ústredím banky zistené, že predložené doklady nie sú pravé, pričom poskytnutím úveru by poškodenej OTP Banke Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: XX XXX XXX, vznikla škoda vo výške 40.000 eur,

nakoľko s poukazom na § 14 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. trestnosť činu zanikla.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právopiatnosť, nakoľko v zákonnej lehote ho napadla odvolaním prokurátorka Okresnej prokuratúry Prievidza (ďalej len „prokurátorka“).

V písomných dôvodoch svojho odvolania prokurátorka namietla, že rozhodnutie okresného súdu považuje za nesprávne, pretože podľa názoru prokurátorky trestnosť činu nezanikla. Prokurátorka poukázala na skutočnosť, že výpoveď obžalovaného E. H. na hlavnom pojednávaní považuje za nepravdivú, nakoľko jeho výpoveď je úplne v rozpore s tým, čo obžalovaný vypovedal v prípravnom konaní a pri konfrontácii s obžalovaným A. I.. Prokurátorka ďalej uviedla, že v podstate obžalovaný E. H. v prípravnom konaní usvedčoval obžalovaného A. I. z predmetnej trestnej činnosti, sám sa k spáchaniu skutku priznal a až na hlavnom pojednávaní úplne zmenil výpoveď. Obžalovaný A. I. na hlavnom pojednávaní ku skutku nevypovedal. Ďalej poukázala na výpoveď obžalovaného E. H. z prípravného konania, kde k úveru vo výške 40.000,-Eur sa vyjadril, že niekedy koncom leta 2014

sa v Q. zoznámil so svedkyňou E. U., s ktorou sa dal do reči a tá mu sľúbila, že mu vybaví úver aj keď je nezamestnaný. Odovzdal jej prefotený občiansky preukaz a preukaz poistenca. Nevie odkiaľ mala ďalšie doklady k úveru. Úver mala vybaviť niekedy v októbri, asi o mesiac mu volala, že úver sa mu nepodarilo vybaviť. Keď išla do banky, znalecký posudok na dom bol hotový, ten vyzdvihol s obžalovaným A. I., ktorý ho zanesol buď svedkyňi U. alebo obžalovanému A. I.. Poprel, čo tvrdil obžalovaný I., že všetky doklady mu odovzdal on, nakoľko on ich nemal skadiaľ vziať. Obžalovaný E. H. uviedol, že v banke nikdy nebol, žiadosť o úver mu priniesol podpísať obžalovaný A. I., ktorý mu povedal, že sa nemá o nič starať, že on všetko vybaví, pričom žiadosť bola prázdna. Ďalej uviedol, že obžalovaný A. I. už bol raz žiadať za neho tento úver, ale že tam bol nejaký problém, takže to žiadal znova. Podľa neho bol obžalovaný A. I. spojku medzi ním a svedkyňou U.. V závere svojej výpovede opäť zdôraznil, že nevie, z čoho by bol úver splácal, keďže bol nezamestnaný. Ďalej poukázal na to, že svedkyňa E. U. na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať a v prípravnom konaní vypovedala, že hypotekárny úver vo výške 40.000,-Eur nikdy nikomu nevybavovala, obžalovaného E. H. nepozná a jeho meno jej nič nehovorí. V rámci prípravného konania obžalovaný E. H. pri rekonvicii opakovane opoznal svedkyňu E. U. ako osobu, ktorá sa mu ponúkla vybaviť predmetný úver. Vzhľadom na vykonané dokazovanie, a to aj napriek zabezpečenému dôkazu v konaní pred súdom- kópie e-mailovej komunikácie riaditeľa OTP Banky, zasielanú na ústredie 06.10.2014 o 13.02 hod., ktorá potvrdzuje, že obžalovaný E. H. odstupuje od žiadosti o úver, prokurátorka má za to, že tento dôkaz tak, ako to zdôrazňuje okresný súd, jednoznačne obžalovaným „nezabezpečil“ zánik trestnosti činu. K okolnostiam „odstupovania od zmluvy“ obžalovaným E. H., prokurátorka uviedla, že existuje viacero rozporov vo výpovediach samotného obžalovaného E. H., ktorý v prípravnom konaní tak závažnú okolnosť, že bol v banke a odstúpil od zmluvy neuviedol. Naopak, vypovedal, že on v banke nikdy nebol, s nikým nejednal, že všetko vybavovali svedkyňa E. U. a obžalovaný A. I.. Až na hlavnom pojednávaní uviedol, že bol v banke, kde od zmluvy odstúpil. Taktiež svedok O.. E. vypovedal inak v prípravnom konaní. Až na hlavnom pojednávaní vypovedal, že si už nie je istý, či k odstúpeniu od zmluvy obžalovaným došlo predtým, ako sa zistili nezrovnalosti s dokladmi alebo až potom. V súvislosti s „odstúpením od zmluvy“ prokurátorka poukázala opätovne na výpoveď obžalovaného A. I., kde uviedol, že doklady do banky zanesol niekedy v lete 2014, a asi o mesiac sa informoval, čo je s úverom, kde mu bolo oznámené, že úver neschválili, pretože z predošlej žiadosti z roku 2013 vyplývalo, že obžalovaný E. H. pracoval vo firme W., s.r.o. a teraz že pracuje od roku 2012 vo firme v Nemecku, uvedené mu písal e-mailom svedok O.. E. a k uvedenému žiadal informácie. Prokurátorka zastáva názor, že v tejto veci nie je možné vyvodiť jednoznačný záver, že u obžalovaného E. H. zanikla trestnosť pokusu trestného činu jeho dobrovoľným upustením od ďalšieho konania, smerujúceho k spáchaniu zločinu, pretože upustil od ďalšieho konania, potrebného na dokonanie trestného činu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chráneného Trestným zákonom z podniknutého pokusu, čím súčasne zanikla aj trestnosť obžalovaného A. I.. Prokurátorka má za to, že obžalovaný A. I., ktorý už dlhšie dobu spolupracoval s OTP Bankou a často aj konkrétne s riaditeľom OTP Banky sa v tomto konkrétnom prípade dozvedel o tom, že vyšlo najavo, že rovnaké doklady a podklady boli predložené aj v inej žiadosti o úver iného žiadateľa (oznámil mu to sám riaditeľ OTP Banky), uvedené oznámil buď obžalovanému E. H., ktorý odstúpil od zmluvy, alebo to urobil sám obžalovaný A. I. (žiadny písomný doklad o odstúpení od zmluvy neexistuje) a následne riaditeľ OTP Banky oznámil mailom na ústredie banky, že klient, obžalovaný E. H. odstupuje od zmluvy. Výpoveď obžalovaného E. H. na hlavnom pojednávaní považuje za účelovú v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti. Taktiež prokurátorka sa nestotožňuje s názorom okresného súdu, že obžalovaný E. H. dobrovoľne upustil od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu pokusu zločinu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému Trestným zákonom. Bolo by to podľa názoru prokurátorky možné, keby obžalovaný E. H. banke oznámil, že údaje v zmluve sú nepravdivé, že je nezamestnaný a pod., teda by zabránil, aby mu banka úver poskytla. Obžalovaný však od zmluvy odstúpil preto, že vybavovanie úveru dlho trvalo. Nejde o dobrovoľné upustenie od pokusu trestného činu, ak páchatel urobí oznámenie o svojej trestnej činnosti preto, že sa dôvodne obáva svojho prezradenia. V danom prípade bolo preukázané, že takouto informáciou disponoval obžalovaný A. I., ktorý zabezpečil všetky sfaľované podklady k úveru. Prokurátorka z vyššie uvedených dôvodov navrhla, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 322 ods. 4 písm. a/ Tr. por. vrátil predmetnú vec okresnému súdu, aby ju znovu v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Obžalovaní E. H. a A. I. sa k odvolaniu prokurátorky do konania nariadeného verejného zasadnutia krajského súdu, písomne bližšie nevyjadřili.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla, aby odvolací súd rozhodol v súlade s petítom odvolania prokurátorky okresnej prokuratúry.

Obhajca obžalovaného E. H. na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátorky ako nedôvodné zamietol, nakoľko považuje napadnutý rozsudok za zákonný a vecne správny. Obhajca obžalovaného dodal, že odstúpenie od žiadosti zo strany obžalovaného bolo vykonané dňa 06.10.2014 a banka žiadosť zamietla až dňa 25.11.2014.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 19. októbra 2017, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., vykonal vo veci verejné zasadnutie dňa 23. mája 2018. Na verejnom zasadnutí odvolací súd postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel o výpoveď obžalovaného E. H., o prečítanú výpoveď obžalovaného A. I., ktorý na hlavnom pojednávaní využil právo odmietnuť vypovedať, o svedecké výpovede D. H. C., C. G., O. U. E., o prečítanú zápisnicu o výpovedi svedkyne E. U. z prípravného konania, ktorá odmietla na hlavnom pojednávaní vypovedať a o listinné dôkazy vzťahujúce sa na uvedenú trestnú vec a osoby obžalovaných, na ktoré v napadnutom rozsudku poukázal a na ich podklade dôvodne neakceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnym záverom uvedených v napadnutom rozsudku. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o oslobodení obžalovaných E. H. a A. I. spod obžaloby. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Okresný súd na podklade vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, správne zistil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti, že tieto vytvárajú ucelenú reťaz priamych a nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že obžalovaný E. H. požiadal o poskytnutie spotrebného úveru v OTP Banke Slovensko, a.s. Bratislava prostredníctvom obžalovaného A. I. vo výške 40.000,-Eur s tým, že obaja si boli vedomí toho, že predkladané písomné doklady- pracovná zmluva, výplatné pásky nie sú pravdivé, nakoľko obžalovaný E. H. v deklarovanej spoločnosti nepracoval. Ďalej bolo v konaní jednoznačne preukázané, že obžalovaný E. H. odstúpil od zmluvy svojou vlastnou žiadosťou, ktorá bola doručená banke dňa 06.10.2014. Túto skutočnosť vo svojej výpovedi potvrdil svedok O. E.- riaditeľ pobočky, pričom svedok O. E. dňa 06.10.2014 požiadal ústredie banky o vrátenie predložených dokladov, pretože obžalovaný E. H. odstúpil od žiadosti o úver. Okresný súd rovnako správne poukázal na výpoveď svedka D. C., z ktorej vyplýva, že k poznatkom o nepravdivosti dokladov potrebných k uzavretiu zmluvy a k zamietnutiu žiadosti bankou došlo bankou dňa 25.11.2014 (trestné oznámenie banka podala až v mesiaci január 2015). Taktiež sa krajský súd stotožnil so záverom okresného súdu, že nemôže byť na ťarchu obžalovaných, že banka napriek tomu, že dostala odstúpenie od žiadosti o úver, naďalej šetrila a preverovala pravdivosť údajov dokladovaných k žiadosti. Okresný súd rovnako správne zhodnotil, že tvrdenie obžaloby uvádzané v skutku, že k uzavretiu zmluvy o spotrebnom úvere nedošlo preto, že pri preverovaní úverovej dokumentácie bolo ústredím banky zistené, že predložené doklady nie sú pravdivé, boli vykonaným dokazovaním vyvrátené. Banka síce zistila tieto skutočnosti, avšak bolo tomu až po riadnom odstúpení od úverovej zmluvy zo strany obžalovaného E. H.. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že u obžalovaného E. H. trestnosť pokusu zločinu úverového podvodu zanikla jeho dobrovoľným upustením od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu zločinu, pretože upustil od ďalšieho konania potrebného na dokonanie trestného činu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému Trestným zákonom z podniknutého

pokusu a tým zároveň zanikla aj trestnosť obžalovaného A. I. ako pomocníka k žalovanému pokusu zločinu úverového podvodu. Vzhľadom na uvedené dôvody postupoval okresný súd vecne správne, keď obžalovaných E. H. a A. I. podľa § 285 písm. f/ Tr. por. spod obžaloby oslobodil.

Odvolačný súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

K otázke hodnotenia dôkazov treba dodať, že podľa ustálenej súdnej praxe výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom a pritom celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, že ho spáchal obvinený a pritom ako trestne zodpovedný subjekt z hľadiska jeho príčetnosti. Náležitú zistenie skutkového stavu vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť.

Odvolačný súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako okresný súd a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátorky, ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním námietok prednesených už pred okresným súdom a s ktorými sa ten dostatočne a vecne správne vypořiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátorka navrhla vyhodnotiť inak, než urobil okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolačný súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, okresný súd v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci kontradiktórnym spôsobom vykonanými dôkazmi a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na už uvedené dôvody odvolačný súd nepovažoval odvolanie prokurátorky za dôvodné, preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.